

eTHia

“Kılıcın Öyküsü” serisi, Ara Öykü

Tolga ELİGÜL

eTHia – Kılıcın Öyküsü (Ara Öykü)
Copyright © 2018, Tolga ELİGÜL

Tüm hakları yazarına aittir. Yazarın izni alınmadan kısmen veya tamamen çoğaltılması veya farklı biçimlere çevrilmesi yasaktır.

www.kilicinoykusu.com

Kendini karşındakinin yerine koyabilirsen,

zihnini okumana gerek yoktur...

Önsöz

Serinin ara öyküsü olarak yazılmış bu eserde yer alan kişiler ve olaylar, esinlenerek hikaye edilmiştir. Fakat kişileri ve olayları birebir yansıtmamaktadır.

Eğer herhangi bir sorunuz olursa, aşağıda yer alan iletişim bilgileri aracılığı ile sorabilirsiniz.

E-posta : kitap@kilicinoykusu.com

Web : www.kilicinoykusu.com

Tepenin ardından gelen her bir “AH!” içine işliyordu sanki. Şu gittikçe gözünde büyüyen tepenin ardında neler oluyordu acaba?

Kazanıyorlar mıydı? Kaybediyorlar mı?

Tiz bir ıslık sesi geldi belli belirsiz kulağına. İşaret bu muydu?

Değildi.

Peki ya o işaret hiç gelmezse?

İşareti verenin başına bir şey geldiyse?

Hem başına bir şey gelebilecek en muhtemel yeri orası, savaşın ortasıydı.

Ayrıca burada ne işi vardı?

Konuşurdu, anlatırdı, akıl verirdi ama hiçbir yüke omuz vermemişti daha; hele ki silah hiç kullanmamıştı. Bhurba'ydı Ethia, şu güne kadar fikir adamı sanırdı kendini, acaba savaşçı da olabilir miydi? Çok düşünmedi, emin bir şekilde onaylamadı zaten. Aklından geçen bu düşüncelerle belindeki kılıca bir bakış attı, yüzü ekşidi dese yeri. İlk kez o an diledi, işaretin hiç gelmemesini. Yenilmelerinden de değil, ihtiyaç olmadığından. Düşmanı asıl şaşırtacak, gizli birlik olmalarına rağmen, pek de olası gelmese de diledi. Aslında ihtiyaçtan değildi, savaş alanına çıkmaları; olası kaybın büyüklüğünü azaltacaktı ne de olsa, sadece bu yüzden bile boş bir dilek olduğu belliydi.

Yoksa bir test miydi acaba?

Neden test etsin ki? Canını verecek kadar yanında diye mi?

Az sonra canını teslim etse çok daha güvenilecek biri mi olacaktı?

Hayır. Ölü biri olacaktı.

Bu düşünceyle git gel aklından buldukları ana çeken, soğuk kabzada elinden gelen o hafif yanık karıncalanma hissiydi. İstiyor muydu bunu? Meydana çıkıp cenk etmek istiyor muydu?

“Yapar mıyım?” diye düşündü.

Yapabilir miyim?

Etrafına baktı, o sınırlı, yerinde duramayan, işaret gelmese, kaybedeceğini, öleceğini bile bile meydana atılmak için can atan diğer herkese baktı.

İmrendi mi?

Acıdı mı?

Korktu mu? Belli değildi hisleri. Bitsin istiyordu sadece, ne olacaksa olsun. Bitsin. Savaşıp ölecekse ölsün, savaşım kazanacaklarsa kazansın. Yeter ki bitsin, bunu düşünürken de neredeyse takıntılı bir şekilde sayıklarken buldu kendini; “Bitsin. Bitsin. Bitsin. Bitsin. Bitsin...” yoldan çıktığını farkedip başını kaldırdığında ise gördüğü sadece bir topraktı, yere mi düşmüştü bunları düşünürken. Kafasını kaldırmak istedi, kendi istediği şekilde kalkmıyordu başı. Yavaş yavaş toprakta ilerliyordu sadece. Yukarı bakmak istedi, bakamadı; sadece toprak vardı, bir de elleri.

Elleri?

Bu eller kendisine ait değildi ki.

Neler oluyordu? Rüya mı görüyordun?

Bakış toprakta ilerledi, ilerledi ve toprağın bittiği yere gelince sağına ve soluna baktı. İki yanında da onlarca Bjork vardı. Ne işi vardı bu kadar Bjork'un arasında?

O eli bir kez daha gördü, artık bir hançer vardı elinde; onunla birlikte diğer Bjorklar da hançerlerini çekmişti. Tepeden bakıp tekrar aşağı iniyordu, Bjorklar bir şey bekliyor gibilerdi. Kime bakıyorlardı ki? Görüntü istediği kadar net olmadığı için emin olamıyordu. Bulunduğu beden bir kez daha baktı tepeden, gözünün ucuyla.

Bu olamazdı. Kendi gruplarına bakmaktaydı beden. Kendine dışardan bakmak hiç mi hiç hoşuna gitmemişti, uyarmalıydı diğerlerini ama nasıl? Dnemiyordu ki kendi bedenine. Bjork'un gözüyle kendini gördü sonrada Nabee'yi. Nabee'nin ise altı tamamen çıplaktı, bunu şimdi farkediyordu, başkasının gözüyle.

Demek ki düşman da boş durmamış; onlar da, gizli bir birliklerini arkalarında mevzilenmiş olmalılardı. Kendi yaptıkları stratejinin, düşman tarafından da yapılması bilinçaltında kendini aklamasına ve karşı tarafa, doğal küfürler oluşturmasına yol açıyordu. Bunların ardı ardına aklından geçtiği kısa zaman içinde Bjorklar, o zayıf/güçsüz hançerlerini savurmalarına rağmen, gafil avlamanın avantajıyla, önündeki askerleri hızla geçerek ilerliyorlardı, kendine doğru.

Bjork'ların bazıları atlı olduğu gibi çoğu da yaya askerlerdi. Atlıları geçmek için daha geniş aralıklara ihtiyaç duyduğundan

yaklaşmaları zaman alıyordu. Yayalar ise bu açığı kapatıyor, ani saldırı avantajını kaybetmemek için hızla aralara dalıp çıkıyorlar; elinde görünen hançeri aynı zayıflıkta sallasa da çok sallamanın etkisiyle, yanında bittiği askeri hızla yere indiriyordu.

Kendine doğru ilerleyen Bjork'un kolları o kadar hızlıydı ki, baş edemeyeceğine emindi, hele ki bu halde. Çünkü hala hiç kıınıldamadan bakıyordu Bjorkların çıktıkları tepeye doğru. Sadece o bedenın gözleriyle görmüyordu, oradaydı, içinde; kendine hükmedemiyordu.

Ona varmadan önce beş askeri daha indirmesi gerekiyordu; dört askeri, üç askeri. Son adam Nabee'ydi. Nabee'nin nasıl savaştığını bilmiyordu. Gerek giyinme/giyinmeme tarzı gerek çift kılıç taşınması, normal biri olmadığını ama savaşabildiğini gösterse de; kendi dahil, kendine gelene kadar ölen askerleri de düşününce herkese karşı bir güvensizliği de vardı; derken kaldı iki asker.

Nasıl olduğunu anlamadığı bir anda elinde atının yularını hissetti. Kendinde olması rahatlamasını sağlasa da, bir yandan da az önce yaşadıklarını nasıl yaptığını öğrenmeliydi. Tabii hala hepsi rüya değilse.

Az önce onun gözleriyle gördüğü Bjork'a karşı tek kılıç savurma hakkı vardı, ikinci bir şansı yoktu; tek bildiği bir şey varsa o da buydu. Tepeye doğru dönüp atı koşturacak zamanı belki de vardı ama bunu yaparsa da savaş meydanında bunun gibi yüzlerce düşman olacaktı karşısında. Başka çaresi olmadığına

emin oldu; o hamleyi yapacaktı, becerebilirse tam zamanında yapacaktı.

Nabee, atından atladı, iki ayağının üstüne indi; bu bile az önce savaşılabiliğine karşı kaybettiği güveni veriyordu aslında. İki kılıcını da çekip, uçlarını havaya kaldırıp naralar atıyor, bir yandan da belini sağa sola sallayıp kılıçları birbirine vurarak, kendince gariplikte bir alkışlama sesi çıkarıyordu. Arkasına geçip saklanmak bile istedi ama onun yerine aynı Nabee gibi atından daha sarsak bir şekilde inerek kılıcını kaldırarak bağırmaya başladı.

Bunun garipliğini kendi dışında tek farkedenden Nabee olmuştu. Garip bir yüz ifadesiyle kendisine bakıp;

“Niye bağıryorsun?” dedi.

“Ya sen? Önce sen bağırmadın mı?” demedi. O yaptı diye yapmıştı oysaki işe yarar sanmıştı. Bunu diyemedi, lafı çevirmek için bahanesi çoktu, “Altın neden çıplak?” dedi, aklına gelenler içinde en kabul edilebilir olanı buydu.

“Çıplak mı?” derken bakıyordu bacaklarına, farkında değilmiş gibiydi. “Çıplak değilim, görünmüyor sadece” ses tonuna bakılırsa çok emindi. Derken bir asker...

“Arkanda, dikkat et” diye bağırarakken, Nabee'nin dönmesiyle elindeki kılıçlarını iki yandan ortaya doğru hızla savurdu. Zaten zayıf olan Bjork, neredeyse ortadan ikiye bölünürcesine yığıldı yere. Nabee'yi tanıdığını sanıyordu, daha neler görecekti kim bilir? O kadar akıllı sansa da kendini, hiç biri

şu gereksiz sohbet kadar yaramamıştı işe ve olan oldu hiç olmayan bir cesaret geldi fakat tekrar Bjork'ta buldu kendini. Başka bir tanesi olmalıydı, ilk gördüğü bedendeki öldüğünü görmüştü çünkü. Sırası mıydı şimdi, yavaş yavaş kendine yaklaşıyordu. Kendi canının telaşındayken farketti, Bjork'un hançerini Nabee'ye indirdiğini. Hançeri kendi saplamış gibi kalakaldı. Bir kendine, bir kendinden Bjork'a bakıyordu, nasıl gidip geldiğini hiiiç bilemeden iki bedeni birden yaşıyor gibiydi.

Bjork hançeri tüm gücüyle savururken kendine geldi, hiç bulunmak istemeyeceği bir bedendi oysaki şu anda.

Sanki saniyeler dakikalara dönüşüyordu.

Sanki Bjork'tan savaşmayı öğreniyordu.

Sanki ne yapacağını çok iyi biliyordu, Bjork'un hamlesini dahi, o daha yapmadan biliyordu.

Sanki...

Bjork'un hançeri savuruşlarını önce ürkek ve beceriksizce sonra ustaca savuşturarak, ilk boşluğunda kılıcını gırtlığıyla buluşturdu.

Nasıl olduğunu anlamasa da, bu şekilde geri kalan Bjorklarla da savaşarak üstünlüğü ele geçirdiler.

Bir kahraman gibi karşılandı, işin ilginç öyle hissetmemesiydi. Hatta tepenin ardından o gür boynuz sesi alanı doldurduğunda, hayatında ilk kez, savaşa hazır hissetti; işaret de gelmişti. Nabee'ye üzgün bir şekilde döndü, yerde değildi Nabee. Bağdaş kurup oturmuş elma yiyordu. Hançerin sıyrılmış

olabileceğini düşünerek keyiflendi ve çıplak bacaklarına kılıcının ucuyla dokunarak;

“Pantolonun güzelmiş” dedi gülerek.

Nabee çıplak bacaklarına bakarak önce şaşkın bir bakışla, “Ne pantolonu?” diyebildi; ardından da koca bir kahkahayla çınlattı ortalığı.

Arkasını dönüp tepeyi çıkarken ise aklına ne geldiyse söylüyor, hem kendini hem diğer askerleri cesaretlendirirken buldu kendini;

“Sultan, beylikten fazlası değildir.”

“Sultan için savaşmazsın, Beylik için savaşırsın.”

“Beyliğin her bir ferdi için; komşun, çocuğun, eşin, hayvanın, toprağın için!”

Emin olmadığı birçok konu vardı o gün meydanda olanlarla ilgili ama tek emin olduğu bir daha asla savaşmayacağıydı.

Acaba bu geçici bir güç müydü?

Yoksa sürekli mi?

Kontrol edebilir miydi?

Yepyeni bir hayat başlıyordu artık önünde...

